

ifølge Lovforslaget skyldes Ulykkestilsfælde, som ere fremtaldte ved Jærnbane- eller Dampsporvognsdrift og de andre Driftsmidler, jeg har anført. Endvidere siges det, at Ulykkestilsfældene skulde være indtrufne paa Arbejdsstedet. Men tænke vi os et saadant Ulykkestilsfælde i de forskellige Virksomheder, vil man se, at der straks opstaar en stor Uklarhed om, hvor vidt Ulykkestilsfælden skyldes Driftsmidlerne middelbart eller umiddelbart. Ved Sprængning af Maskiner eller paa anden Maade, vil Virkningen kunne blive Genstand for Kritik og Uenighed. Den Regel, der her gives, vil ganske sikkert i mange Tilfælde vise sig at lede til Tvistigheder og vil ikke give Arbejderne nær den Beskyttelse, som de havde ifølge Regeringsforslaget. Jeg tror, at Beskyttelsen herefter endogmaa er meget stærkt begrænset, i alt Fald efter som jeg maa forstaa Ordene, idet man stadig skal kunne paavise Kausalforbindingen mellem Skade og Ulykkestilsfælde med Driftsmidlerne som Gennemgangsled. Jeg gaar ud fra, som givet, at det har været Lovforslagets Mening, hvad der ogsaa blev sagt af det ærede Medlem, at det kun er professionelle Bedrifter, der falde ind herunder — noget, der for øvrigt, saa vidt jeg ved, ikke er udtalt i Lovforslaget, men det kan jo komme. Det maa ligeledes være en given Ting, at de Arbejdere, der ere forsikrede, kun ere vedkommende Bedrifts egne Arbejdere. Det ligger ogsaa i, at det kun er den omkomnes eller tilstaaedes Ulykke paa Arbejdsstedet, der kan medføre Ansvar for den indtrufne Skade. Men nu er det tilføjet — og det har ikke det ærede Medlem gjort —, at Lovforslaget endvidere skal omfatte "Byggearbejde ved Huse, Skibe, Broer, Jærnbaner og Veje samt Vandbyggnings- og Opudringsarbejder." Som det vil ses, falder man her fuldstændig ud af Rammen. Herved gaar man over til at lægge Ansvaret paa Erhvervet, men ikke paa de nævnte Driftsmidler. Vi komme her til, at i Byggeerhvervet skulle Arbejderne være sikrede mod Ulykkestilsfælde paa Arbejdsstedet. Hvorfra Ulykken kommer, er her ladet uomtalt. Det er altsaa for saa vidt ligegyldigt. Her ere Arbejderne beskyttede mod Følgerne af ethvert Ulykkestilsfælde, der indtræffer paa Arbejdsstedet i disse Erhverv. Bestemmelsen her falder sammen med det Standpunkt, man har indtaget i Regeringsforslaget. Der havde man netop de paagældende Erhverv som det bestemmende, men naar man her vil optage et lignende Princip, rejser der sig ganske vist det Spørgsmaal, om man saa ogsaa har fundet Grænserne for de Erhverv, der skulle komme ind under Lovforslaget, og om der ikke er

andre end netop Byggeerhvervet, der lige saa godt burde komme ind under Lovforslaget.

Med Hensyn til Forsikringskravet glæder det mig i høj Grad at høre, at det ærede Medlem fra Aalborg udtalte den Formening, at, efter at man havde faaet Sygekasseloven, skulde man ganske opgive at inddrage den Arbejdsudygtighed, som er af en ophørende Bestaenhed, under Lovforslaget. Jeg tror rigtignok ogsaa, at det er en stor Mangel ved Lovforslaget, saa snart det skal komme ind paa at optage den Mangel paa Arbejdsevne, som er en Følge af en rent forbigaaende sygelig Tilstand hos den paagældende Arbejder som en Følge af Ulykken. Derved ville vi i mange Retninger komme overordentlig vidt, og saaledes som Sygekasseloven er, er det ganske vist overflødig. Sygekasseloven har jo allerede i sin § 18 taget Hensyn hertil, for saa vidt den har en Bestemmelse om, at Sygekassen kan have en Carens-tid, inden hvilken Medlemmet træder til Nydelse af de Goder, som Sygekassen skal sikre ham. Der har Lovforslagets § 18 gjort en Undtagelse, nemlig at denne Carens-tid ikke kommer til Anvendelse ved Sygdomme, der ere foranledigede ved Ulykkestilsfælden. Altsaa over for Ulykkestilsfælde er enhver, der er i en anerkendt Sygekasse, straks sikret, uden Hensyn til om Ulykkestilsfælden indtræffer Dagen efter, at han er indtraadt i Sygekassen. Men at man saaledes lader denne forbigaaende Følge af Ulykkestilsfælden ligge uden for, har i mange Retninger den største Betydning, og jeg skal, som Bevis herfor, anføre, at man i den tyeste Forsikringslov af 1884 har en Bestemmelse om, at Ulykkesforsikringen ikke kommer til Anvendelse paa vedkommende førend efter 13 Ugers Forløb. Altsaa, de Følger, Ulykkestilsfælden fører med sig, skulle den paagældende bære selv i de første 13 Uger, naar det altsaa er Sygdom. Men nu har det vist sig i Thykland, ifølge den Statistik, der er optagen, at herved har man lagt 90 pCt. af Ulykkestilsfældene over paa Sygekasserne, saaledes at kun 10 pCt. bleve indtagne under selve Ulykkesforsikringen. Det var i 1886, i det følgende Aar, 1887, havde Tallene forandret sig noget, thi da gik 85 pCt. over paa Sygekasserne, og 15 pCt. bleve paa Ulykkesforsikringen. Man simplificerer derved i høj Grad hele Ulykkesforsikringen, naar man saaledes skyder alle disse Tilfælde fra sig, og undgaar da ogsaa Vanfeligheden ved at sætte denne Carens-tid, som man i alle Tilfælde maa have, og som i det foreliggende Forslag er sat til 9 Dage. Men for Arbejdsudygtighed af blivende Bestaenhed sæt-